

## Arrest

nr. 297 205 van 17 november 2023  
in de zaken RvV X - RvV X - RvV X / IX

In zake:           1. X  
                      in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X  
                      2. X  
                      3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN  
                                  Vaderlandstraat 32  
                                  9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 8 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zaak rolnr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zaak rolnr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zaak rolnr. X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikkingen van 11 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 augustus 2023.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

## 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 18 oktober 2021 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. De verwerende partij verklaart deze aanvraag op 6 april 2023 onontvankelijk. Verzoekers hebben voormelde beslissing niet aangevochten.

Op 6 april 2023 worden drie bevelen om het grondgebied te verlaten genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing in de zaak nr. 294 998 luidt:

*“De mevrouw, die verklaart te heten:*

Naam, voornaam: C, F  
geboortedatum: (...)1975  
geboorteplaats: Dragoç, Shkoder  
nationaliteit: Albanië  
+ het minderjarige kind:  
C. E, geboren op (...)2006 te Shkoder, nationaliteit: Albanië

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen’, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

### REDEN VAN DE BESLISSING:

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene verklaart in haar asielpprocedure op 21.07.2016 het grondgebied te hebben betreden. Op 01.06.2017 werd haar asielpprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.*

### REDEN VAN DE BESLISSING:

*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).*

*Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:*

*Het hoger belang van het kind: vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarig kind C. E, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn moeder volgt.*

*Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor zowel betrokkene, haar minderjarig kind en haar twee meerderjarige kinderen. Haar echtgenoot en de vader van de kinderen verblijft eveneens illegaal in België en toont niet aan dat hij hen niet kan vergezellen naar het herkomstland, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven.*

*De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag.*

*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”*

De beslissing in de zaak nr. 295 000 luidt:

**“REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: De ouders van betrokkene verklaarden tijdens hun asielprocedure op 21.07.2016 het grondgebied te hebben betreden, met betrokkene die op dat moment minderjarig was. Op 01.06.2017 werd hun asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).*

*Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:*

*Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen minderjarige kinderen in de aanvraag.*

*Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor zowel betrokkene als haar moeder, haar minderjarige broer en haar meerderjarige broer. De vader van betrokkene verblijft eveneens illegaal in België en toont niet aan dat hij hen niet kan vergezellen naar het herkomstland, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven*

*De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag.*

*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”*

De beslissing in de zaak nr. 295 001 luidt:

**“REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).*

*Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:*

*Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen minderjarige kinderen in de aanvraag.*

*Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor zowel betrokkene als zijn moeder, zijn minderjarige broer en zijn meerderjarige zus. De vader van betrokkene verblijft eveneens illegaal in België en toont niet aan dat hij hen niet kan vergezellen naar het herkomstland, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven*

*De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag.*

*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."*

## 2. Over de rechtspleging

Verzoekers voeren in de verzoekschriften in de zaken met rolnummers 294 998, 295 000, en 295 001, gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, hetzelfde middel aan. Gelet op voorgaande komt het gepast voor om deze zaken te voegen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een schending aan van de artikelen 1, 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheids- en/of redelijkheidsbeginsel, het hoger belang van het kind, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het hoorrecht.

Verzoekster voert in de zaak met rolnummer 294 998 volgend middel aan:

*"- Schending van het artikel 1, °6 van de Vreemdelingenwet ;*

*- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;*

*- Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;*

*- Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*

*- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*

*- Schending van het artikel 8 EVRM ;*

*- Schending van het hoger belang van het kind ;*

*- Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de Grondrechten van de Europese Unie;*

*- Schending van de motiveringsplicht, het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.*

*De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering. Dat dit kan worden afgeleid uit het artikel 1, 6° Vw. dat het volgende stelt:*

*"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt ;"*

*Dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het artikel 7 Vw. Dat artikel bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:*

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."*

*Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.*

*Dit blijkt immers uit de bewoordingen van artikel 7: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ..."*

*Daarnaast is de verweerster bij het afgeven van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te*

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De verzoeker verwijst hierbij ook naar recente rechtspraak van de Raad van State, dd. 9 juni 2022 : Wanneer verweerder een BGV neemt volstaat het niet alleen om het onwettig of verstreken verblijf vast te stellen om er rechtsgevolgen aan te koppelen. Verweerder moet bij deze beslissing rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling zoals beschreven in artikel 74/13 van de Verblijfswet (Vw). De formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen vereist dat verweerder de feitelijke en juridische gronden uiteenzet waarop deze is gebaseerd. Wanneer Verweerder beveelt het grondgebied te verlaten, moet zij daarbij in het bijzonder rekening houden met de grondrechten van de vreemdeling en uitleggen hoe zij rekening heeft gehouden met de vereisten uit artikel 74/13 Vw, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Een BGV heeft een eigen juridische draagwijdte en moet specifiek gemotiveerd zijn. Een BGV dat hier niet aan voldoet, schendt artikel 62, §2 Vw en artikel 3 van de Wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen van 29 juli 1991. (zie RvS 9 juni 2022, nr. 253.942) Dat de verweerder in haar beslissing zelf vrij vaag blijft.

#### AANGAANDE HET GEZINS- EN FAMILIELEVEN CONFORM ARTIKEL 8 EVRM

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten totaal geen rekening gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker. De bestreden beslissing stelt louter het volgende:

*“Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor zowel betrokkene, haar minderjarig kind en haar twee meerderjarige kinderen. Haar echtgenoot en de vader van de kinderen verblijft eveneens illegaal in België en toont niet aan dat hij hen niet kan vergezellen naar het herkomstland, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven.”*

Dat de verzoekster niet alleen met haar minderjarige zoon C. E, maar eveneens met haar meerderjarige zoon C. A. en meerderjarige dochter C. E. in België verblijft en zij samen een kerngezin vormen. Dat het gezin haar uiterste best doet om in België te integreren en verzoekster en haar gezinsleden een zo goed en stabiel mogelijk leven willen leiden. Dat ze een kerngezin vormen.

Dat hierbij dient te worden verwezen naar de hogere rechtsnormen die in acht dienen te worden genomen volgens het hiervoor besproken artikel 7 Vw. Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

*“De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”*

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerder rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerder in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren. Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerder (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017). In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, de DVZ rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling. (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015) Dat de verweerder in principe naast het recht op gezins- en familieleven motiveert. Dat hierbij vooreerst moet worden rekening gehouden met het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen<sup>1</sup> of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet. Wanneer er vervolgens een risico op schending van het recht op respect voor privé- en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen

*zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het begrip “privéleven” wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven.<sup>3</sup> Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden. Dat de verzoekster een gans kerngezin heeft in België. Dat zij bloedverwanten zijn en een familieleven met elkaar genieten. Dat het gezin het recht heeft op een menswaardig bestaan, samen. Dat de verweerster aldus niet ingegaan is op het werkelijke gezins- en familieleven. Het gezin woont aan de (...), 9000 Gent. Dat dient te worden besloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven in België ten aanzien van het leven in Albanië. Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er onderzoek werd gedaan naar die bovenstaande situaties en de familiale toestand van verzoeker in het land van herkomst.*

#### AANGAANDE HET HOGER BELANG VAN HET KIND

*Het artikel 74/13 Vw. stelt uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

*Het belang van het kind werd onvoldoende onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit het navolgende zal vervolgens blijken dat het belang van het kind, zoals vervat in onder meer art. 22bis grondwet, Art 24 Handvest EU grondrechten werd miskend door verweerster. Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt : “Rechten van het kind*

*1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.*

*2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*

*3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

*Het recht op privéleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat verweerster wenst te bereiken. De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procedure en bij elke beslissing. Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.*

*Het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt:*

*“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”*

*De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten. Dat zij schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet kunnen inroepen. Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende : mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid, recht op onderwijs. Omtrent het belang van het kind heeft verweerster alleen het volgende gesteld:*

*“Het hoger belang van het kind: vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarig kind C. E, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn moeder volgt.”*

*In casu wordt er op geen enkele manier een concrete afweging gemaakt tussen het belang van het kind en het algemeen belang waardoor het belang van de kind werd miskend... De minderjarige C. E, is geboren in Shkodër (Albanië) op datum van (...)2006. De minderjarige verzoeker verblijft sinds 2016 in België en begon school te volgen in het (...) te Gent. Hij behaalde er mooie resultaten. Na het lager onderwijs ging C. E. naar het secundair onderwijs aan de (...) te Gent. Ook hier behaalde hij mooie resultaten. Hij volgde onderwijs in het Nederlands en kan bijgevolg goed Nederlands. Het is in*

tegenstelling tot wat verweerster voorhoudt niet vanzelfsprekend om zijn scholing verder te zetten in het land van herkomst. Dat de minderjarige verzoeker reeds een band met België heeft opgebouwd die ontegensprekelijk vaststaat. Hij zet zich steeds in en neemt volwaardig deel aan de Belgische maatschappij. De minderjarige verzoeker C. E. wil in België blijven om hier verder te kunnen opgroeien, gelet op het feit dat hij geen band meer heeft met zijn land van herkomst, Albanië. Dat verweerster met deze elementen moet rekening houden bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerster kan geenszins voorhouden dat zij in casu een adequate en evenredige afweging heeft gemaakt m.b.t. het belang van het kind. Minstens zijn de motieven niet afdoende weergegeven zodat de motiveringsplicht werd geschonden.

## AANGAANDE AFWEZIGHEID INDIVIDUELE BEOORDELING EN MISKENNING VAN HET HOORRECHT

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden."

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel. Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;

2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekers niet deugdelijk gehoord werden bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing. Indien de verzoekers wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden. Verzoekers hadden dan immers kunnen duiden dat ze hier al geruime tijd - meer bepaald zeven jaar - wonen met hun gezin en hier ondertussen zijn geïntegreerd. Hadden de verzoekende partijen gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, hadden de verzoekers kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden. Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt. De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99). Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet. Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekers. Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoekers dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is. In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het

nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partijen. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing. Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partijen niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

BESLUITEND

*De verzoekende partij kan via de huidige bestreden beslissing niet weten op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie en deze van haar minderjarige zoon nu de motivering ter zake onvolledig en ondoordacht blijkt. Nochtans heeft de verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. De verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn. De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."*

Verzoekster betoogt in de zaak met rolnummer 295 000 met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat ze een kerngezin vormt met haar moeder en broers. Het onderdeel van het middel luidt: *"Dat verzoekster met haar moeder C. F, haar minderjarige broer C. E. en haar meerderjarige broer C. A. in België verblijft en zij samen een kerngezin vormen. Dat het gezin haar uiterste best doet om in België te integreren en verzoekster en haar gezinsleden een zo goed en stabiel mogelijk leven willen leiden."*

Verzoeker betoogt in de zaak met rolnummer 295 001 met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat hij een kerngezin vormt met zijn moeder, broer en zuster. Het onderdeel van het middel luidt: *"Dat verzoeker met zijn moeder C. F, zijn minderjarige broer C. E. en zijn meerderjarige zus C. E. in België verblijft en zij samen een kerngezin vormen. Dat het gezin haar uiterste best doet om in België te integreren en verzoeker en zijn gezinsleden een zo goed en stabiel mogelijk leven willen leiden."*

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de motivering van de eerste en tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten deze motieven niet.

Daarnaast wordt ook op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Hieruit leidt de gemachtigde af dat er geen elementen aanwezig zijn die problemen opleveren voor het afgeven van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze vaststellingen, die overigens niet worden betwist, betreffen de individuele situatie van de verzoekers.

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen



genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Uit een eenvoudige lezing van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 6 april 2023 blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekers en dat er reeds in deze beslissing werd geantwoord op het door de verzoekers ingeroepen privéleven, lang verblijf en integratie in België. De gemachtigde heeft geoordeeld dat deze elementen de verzoekers niet verhinderen om tijdelijk terug te keren om via de reguliere procedure en dus via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland, de verblijfsaanvraag in te dienen. Er valt niet in te zien waarom de gemachtigde ertoe zou zijn gehouden om de motieven die reeds in deze onontvankelijkheidsbeslissing zijn opgenomen te hernemen in de bestreden bevelen. Minstens hebben de verzoekers er geen voldoende belang bij zulks aan te voeren.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat het bestuur bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze verdragsbepalingen maken tevens “meer voordelige bepalingen” uit in de zin van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek inzake de in deze bepaling opgenomen elementen noodzakelijk waarbij de verweerder waarborgt dat hij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt in dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven indien hierdoor hogere verdragsrechtelijke bepalingen, zoals het door de verzoekers geviseerde artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, zouden worden geschonden.

In de bestreden bevelen wordt over artikel 8 van het EVRM niet gemotiveerd. Dit kan echter niet automatisch leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekers op 18 oktober 2021 een aanvraag hebben ingediend om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de verzoekers hun privéleven, integratie en lang verblijf in België hebben naar voor hebben gebracht met het oog op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. In voormelde beslissing wordt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM gesteld: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven.”*

Artikel 8 van het EVRM luidt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale*

*veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

De verweerder heeft in de weigeringsbeslissing van 6 april 2023 aangegeven dat de integratie, het lange verblijf en het privéleven van de verzoekers in België geen afbreuk doen aan het gegeven dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM en dat de verzoekers in hun land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden met hun sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België nadat zij via de reguliere procedure en dus via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, een verblijfsaanvraag indienen.

Deze beoordeling is in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De Raad wijst er in dit kader tevens op dat in de hierboven geciteerde beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat de verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Uit de stukken van de administratieve dossiers blijkt dat de verzoekers nooit gemachtigd werden tot een verblijf in het Rijk. Het betreft dus een zogenaamde situatie van eerste toegang. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds in dat verband in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de betrokkene partij had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte. De verzoekers tonen niet concreet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden geoordeeld.

De Raad wijst er eveneens op dat het EHRM reeds oordeelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De opgelegde terugkeer is dus niet definitief en deze terugkeer wordt opgelegd teneinde te voldoen aan de wettelijke verblijfsregel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend vanuit het buitenland. De verzoekers brengen geen concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevinden dat de stelregels omtrent het privéleven, dat tijdens een onregelmatig en precair verblijf in het gastland werd uitgebouwd, in hun geval niet zouden opgaan. Gelet op deze vaststellingen, dient te worden besloten dat de verzoekers niet aantonen dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevelen de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming met de voeten zou hebben getreden.

De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het in België opgebouwde privéleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekers enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet concreet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 60).

Verzoekers hebben op 18 oktober 2021 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekers werden naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Zij konden in deze verblijfsprocedure naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van hun verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 6 april 2023 onontvankelijk verklaard omdat de door verzoekers aangehaalde elementen *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. Hieruit blijkt dat de verzoekers de gelegenheid hebben gehad daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). De verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze bijkomend gehoord dienden te worden in het kader van de afgifte van het bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Een schending van het hoorrecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht (cf. artikel 41 van het Handvest) wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De zaken met rolnummers X X X worden gevoegd.

**Artikel 2**

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC